YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
(ensimmäinen jaosto)

9 päivänä kesäkuuta 2009 *

Asiassa T-152/06,

NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB, kotipaikka Tukholma (Ruotsi), edustajinaan asianajajat M. Merola ja L. Armati,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään T. Scharf,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan päätökset, jotka väitetysti sisältyvät komission 24.3. ja 28.4.2006 NDSHT:lle osoittamiin kirjeisiin,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jotka koskevat Tukholman kaupungin Stockholm Visitors Board AB:lle myöntämiä, väitetysti sääntöjenvastaisia tukia koskevaa kantelua (asia CP 178/04 – Väitetty valtiontuki SVB AB:lle),

EUROOPAN YHTEISÖJEN
ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja V. Tiili sekä tuomarit F. Dehousse ja I. Wiszniewska-Białecka (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies C. Kantza,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 1.7.2008 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Kantaja NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB on Ruotsin oikeuden mukaan perustettu yhtiö, joka toimii pääasiassa matkanjärjestäjänä Tukholmassa internetsivustonsa kautta. Se tarjoaa kokonaisvaltaista palvelua, johon kuuluu hotellihuoneiden varaaminen ja Stockholm à la carte -niminen kortti, jonka haltijalla on pääsy useisiin palveluihin ja perusrakenteisiin Tukholman kaupungissa,

kuten museoihin ja paikallisliikenteeseen. Se perustettiin vuonna 2001 sen jälkeen, kun yksityiset toimijat vetäytyivät Destination Stockholm AB:sta (DSAB).

2 DSAB perustettiin vuonna 1980 Tukholman kaupungin ja Tukholman läänin maapäivien päätöksellä. DSAB oli matkailualan yksityisten toimijoiden sekä Tukholman kaupungin Stockholm Information Services -nimisen kunnallisen säätiön (SIS) (jäljempänä SIS-säätiö) välityksin muodostama yhteistyöelin. Se oli tytäryhtiö, jonka enemmistöomistaja oli SIS, joka puolestaan oli perustettu vuonna 1978 Tukholman kaupungin matkailun edistämiseksi ja joka oli yhteisesti Tukholman kaupungin ja Tukholman läänin valvonnassa ja niiden rahoittama. DSAB tarjosi vuodesta 1980 lukien hotellimajoitusta Tukholmassa alennettuun hintaan ja joukkoa matkailuun liittyviä palveluja erityisesti Stockholm Card. -nimisen kortin avulla.

3 Sen jälkeen kun yksityiset toimijat vetäytyivät DSAB:sta vuonna 2001, Tukholman viranomaiset päättivät organisoida DSAB:n uudelleen ja yhdistivät sen jäljellä olevat toiminnat SIS-säätiön toimintoihin. DSAB muutti nimeä 1.1.2002, ja siitä tuli Stockholm Visitors Board AB (jäljempänä SVB), joka on Tukholman kaupungin eri tytäryhtiöiden välityksin omistama yhtiö. SVB:n tehtävänä oli vuodesta 2002 lukien tarjota matkailuinformaatiota ja markkinoida Tukholman aluetta. Nämä toiminnat kuuluivat aikaisemmin SIS-säätiölle. SVB harjoitti näiden matkailuinformaatioon liittyvien toimintojen lisäksi myös kaupallista toimintaa, erityisesti hotellihuoneiden varaustoimintaa ja Stockholm Cardin myyntiä; kyseinen kortti oikeuttaa vapaaseen pääsyyn nähtävyyksiin ja perusrakenteisiin Tukholman kaupungissa.

4 Kantaja toimitti 23.9.2004 komissiolle tietoja vuosilta 2003, 2004 ja 2005 vuosittaisista tuista, joita Tukholman kaupunki myönsi SVB:lle, ja väitti, että nämä tuet olivat Ruotsin kuningaskunnan EY 88 artiklan 3 kohdan vastaisesti myöntämää valtiontukea. Valtiontuet, sellaisina kuin ne kuvataan kyseisessä kantelussa ja kantajan myöhemmin esittämissä huomautuksissa, koostuvat Tukholman kaupungin talousarviostaan vuosittain myöntämistä lainoista, siitä, että emoyhtiö maksaa säännöllisesti SVB:lle tämän tappiot ennen veroja, ja Tukholman kaupungin ylläpitämien maksullisten pysäköintipaikkojen kaltaisten julkisten perusrakenteiden etuoikeutetusta käytöstä.

5 Kantaja väittää kantelussaan, että koska ei ole takeita siitä, että julkisesta tiedotustoiminnasta ei makseta liikaa korvauksia, SVB voi käyttää Tukholman kaupungin maksamia summia rahoittaakseen kaupallista toimintaa, jota se harjoittaa matkailuinformaatiotoiminnan lisäksi kilpaillen muiden kansallisten ja kansainvälisten yritysten kanssa ja aiheuttaen näin kilpailun vääristymistä. Kantajan mukaan näitä tukia on pidettävä sääntöjenvastaisina, koska komissio ei ole hyväksynyt niitä, ja yhteismarkkinoille soveltumattomina.

6 Kantaja täydensi kanteluaan kirjelmillä, joissa kuvataan yksityiskohtaisesti SVB:n historia, organisaatio ja toiminta, ja pyysi komissiota toteuttamaan välitoimia EY [88] artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22.3.1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 (EYVL L 83, s. 1) 11 artiklan mukaisesti siihen saakka, kunnes se lausuu tukien soveltuvuudesta yhteismarkkinoilla, sen välttämiseksi, että kantaja kärsisi huomattavia ja korjaamattomia vahinkoja.

7 Komissio suoritti kantelun tutkinnan esittämällä Ruotsin viranomaisille tietopyyntöjä ja käymällä näiden viranomaisten ja kantajan kanssa kirjeenvaihtoa sekä pitämällä näiden kanssa kokouksia. Ruotsin viranomaiset lähettivät komissiolle tietoja, joihin sisältyi erityisesti yksityiskohtainen kuvaus Tukholman kaupungin matkailunedistämistoiminnasta 1930-luvulta lähtien. Ne toimittivat komissiolle myös luettelon päätöksistä, joita Tukholman kaupunki oli tehnyt toteuttaakseen näiden toimintojen uudelleenjärjestelyn, taloudelliset tiedot SIS-säätiön ja DSAB:n toiminnoista varainhoitovuosina 1995–2001, tiedot Tukholman kaupungin SVB:lle suorittamista maksuista varainhoitovuosina 2002, 2003 ja 2004 sekä varainhoitovuotta 2005 koskevat ennusteet.

8 Komission kilpailun pääosaston ”Valtiontuet 1: koheesio ja kilpailu” -linjan, joka vastasi asian käsittelystä, johtaja (jäljempänä asian käsittelystä vastaavan komission yksikön johtaja) lähetti 24.3.2006 kantajalle seuraavansisältöisen kirjeen:

”EUROOPAN KOMISSIO

Kilpailun PO

Valtiontuet 1: Koheesio ja kilpailu

Johtaja – –

Asia: CP 178/2004 – Väitetty valtiontuki SVB AB:n hyväksi

– –

Viittaan 23.9.2004, 22.12.2004, 10.1.2005, 19.4.2005 ja 14.2.2006 päivättyihin kirjeisiinne, jotka koskevat edellä asiakohdassa mainittua kantelua.

Ilmoitan teille, että käytettävissä olevien tietojen perusteella kilpailun pääosaston toimivaltaiset yksiköt ovat tulleet siihen tulokseen, että ei ole olemassa riittäviä perusteluja kantelunne tutkimisen jatkamiseksi. Kuten tiedätte, olemme saaneet asianomaiselta jäsenvaltiolta huomattavan määrän tietoja sekä postitse toimitettuna että kokouksissa. Kaikki seikat ja olosuhteet on tutkittu tarkasti, ja ne on analysoitu. Asiakkaanne kantelu on otettu hyvin vakavasti, ja olemme tehneet kaiken mahdollisen EY 87 artiklan 1 kohdan rikkomisen selville saamiseksi.

Suorittamastamme analyysista ilmeni, että Stockholm Card -korttiin ja hotellihuoneiden varaukseen liittyvä toiminta (Stockholm Card -korttiin sisältyviä pysäköintipaikkoja lukuun ottamatta) on toteutettu markkinaehdoin. Näitä toimintoja ei siis ole rahoitettu EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla valtiontuella. Siltä osin kuin kysymys on tiettyjen pysäköintipaikkojen ilmaiskäytöstä voidaan todeta, että kysymyksessä ei ole kauppaan vaikuttaminen, ja vaikka näin olisikin, tämä tuki sisältyi Stockholm Card -korttiin jo ennen kuin Ruotsi liittyi Euroopan unioniin vuonna 1995, joten se on olemassa oleva tuki. Lisäksi tämä palvelu ei 1.1.2006 lukien enää sisälly Stockholm Card -korttiin.

Siltä osin kuin kysymys on muista toiminnoista (matkailuinformaation tarjoaminen jne.) vaikuttaa siltä, että ne kuuluvat yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja sääntelevien säännösten alaan. Ei vaikuta siltä, että kysymys olisi ristikkäisistä avustuksista taloudellisten toimintojen hyväksi. Siinä tapauksessa, että yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyville palveluille maksettava tuki katsottaisiin valtiontueksi, tällaista tukea on kuitenkin myönnetty samoin edellytyksin jo paljon ennen vuotta 1995, ja se on näin ollen olemassa oleva tuki.

Tiivistetysti voidaan sanoa, että suorittamamme tämän kantelun perusteellinen tutkinta osoittaa, että kysymyksessä on olemassa oleva tuki eikä sääntöjenvastainen tuki ja että se on joka tapauksessa yhteismarkkinoille soveltuva. Koska ei ole tarpeen ryhtyä EY 88 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin aiheellisiin toimenpiteisiin, emme ole aikeissa toteuttaa muita toimenpiteitä tässä asiassa.

Haluan kuitenkin kiinnittää huomionne siihen, että jos – toisin kuin yksikköni – olette kuitenkin vakuuttunut siitä, että on maksettu sääntöjenvastaista tukea, EY 87 artiklan 1 kohdalla on välitön oikeusvaikutus ja sillä luodaan yksityisille oikeussubjekteille oikeuksia, jotka kansallisten tuomioistuinten on turvattava. Voitte siis saattaa asian niiden käsiteltäväksi.

_ _”

9 Kantaja ilmoitti komissiolle 5.4.2006 päivätyllä kirjeellään, että se oli päätellyt 24.3.2006 päivätystä kirjeestä, että Tukholman kaupungin SVB:lle myöntämän rahoituksen tutkinta oli johtanut siihen, että komissio hylkäsi kantajan kantelun ja teki väitettyjen tukien vastustamatta jättämistä koskevan päätöksen asetuksen N:o 659/1999 13 artiklan ja 4 artiklan 2 ja 3 kohdan nojalla. Kantaja pyysi komissiota lähettämään sille saman asetuksen 20 artiklan nojalla jäljennöksen tästä päätöksestä.

10 Asian käsittelystä komissiossa vastaavan yksikön johtaja vastasi kantajalle 28.4.2006 päivätyllä kirjeellään (jäljempänä yhdessä 24.3.2006 päivätyn kirjeen kanssa riidanalaiset kirjeet) seuraavaa:

”EUROOPAN KOMISSIO

Kilpailun PO

Johtaja – –

Asia: CP 178/2004 – Väitetty valtiontuki SVB AB:lle

– –

Viittaan 5.4.2006 päivättyyn, edellä asiakohdassa mainittuja valtiontukia koskevaan kirjeeseenne.

Kuten selitin 24.3.2006 päivätyssä kirjeessäni, komission yksiköt ovat tulleet siihen tulokseen, että ei ole olemassa riittäviä syitä kantelunne tutkimisen jatkamiseksi. Ruotsin viranomaisten kirjeitse ja kokouksissa toimittamista tiedoista ilmenee, että ilmoittamanne toimenpiteet eivät ole sääntöjenvastaisia valtiontukia.

Emme näin ollen voi toimittaa teille komission asetuksen N:o 659/1999 20 artiklan nojalla tehtyä päätöstä, jota kirjeessänne pyydätte.

– –”

Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset

11 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 6.6.2006 toimittamallaan kannekirjelmällä.

12 Komissio teki 1.9.2006 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon jättämällään erillisellä kirjelmällä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan mukaisen oikeudenkäyntiväitteen.

13 Kantaja jätti 9.11.2006 komission esittämää oikeudenkäyntiväitettä koskevat huomautuksensa.

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (neljäs jaosto) lykkäsi 15.3.2007 antamallaan määräyksellä oikeudenkäyntiväitteen ratkaistavaksi pääasian yhteydessä ja määräsi, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

15 Komissio jätti vastineensa 3.5.2007.

16 Kantaja luopui vastauksen antamisesta 28.6.2007 päivätyllä kirjeellä.

17 Kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin, esittelevä tuomari siirrettiin ensimmäiseen jaostoon, joten esillä oleva asia annettiin tämän jaoston käsiteltäväksi.

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn.

19 Asianosaisten lausumat ja heidän vastauksensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 1.7.2008 pidetyssä istunnossa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kehotti komissiota esittämään tietyt asiakirjat kahden viikon kuluessa. Komissio esitti nämä asiakirjat 11.7.2008. Kantaja esitti näitä asiakirjoja koskevat huomautuksensa 6.8.2008 päivätyllä kirjeellä.

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti 23.1.2009 päättää suullisen käsittelyn.

21 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää oikeudenkäyntiväitteen ja ottaa kanteen tutkittavaksi

– kumoaa riidanalaisiin kirjeisiin sisältyvän päätöksen

– määrää komission aloittamaan muodollisen tutkintamenettelyn EY 88 artiklan 2 kohdan mukaisesti

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

22 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– jättää kanteen tutkimatta tai hylkää sen perusteettomana

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Asianosaisten lausumat

23 Komissio katsoo, että riidanalaiset kirjeet eivät erikseen eivätkä yhdessä muodosta komission päätöstä eivätkä ne näin ollen muodosta kannekelpoista tointa. Kanne on näin ollen jätettävä tutkimatta.

24 Riidanalaiset kirjeet eivät ensinnäkään sisällä päätöstä. Oikeuskäytännössä on katsottu, että kirjettä ei ainoastaan sen takia, että yhteisöjen toimielin on lähettänyt sen vastaukseksi pyyntöön, voida pitää EY 230 artiklassa tarkoitettuna päätöksenä. Kirjeessä, joka on päivätty 24.3.2006, todetaan, että kilpailun pääosaston toimivaltaiset yksiköt – eivätkä siis komissio tai kilpailuasioista vastaava komission jäsen – tulivat siihen tulokseen, että tutkintaa ei jatketa. Kirjeessä, joka on päivätty 28.4.2006, todettiin nimenomaisesti vastauksena kantajan pyyntöön, että ei ole olemassa sellaista komission päätöstä, joka voitaisiin toimittaa sille. Komissio ei ole omaksunut lopullista kantaa. Kantaja vetoaa lisäksi kannekirjelmässään useissa kohdin siihen, että komissio ei ole ottanut lopullista kantaa. Riidanalaisten kirjeiden tarkoituksena oli ilmoittaa kantajalle, että komission yksiköt eivät olleet löytäneet riittäviä syitä ottaa kantaa asiaan

tai jatkaa väitettyä tukea koskevaa tutkintaa. Se, että komission yksiköt esittivät avoimuuden vuoksi näkemyksiään asiasta, ei estä pitämästä riidanalaisia kirjeitä asetuksen N:o 659/1999 20 artiklassa tarkoitettuina tietoina.

25 Kantajan väite, jonka mukaan merkitystä ei ole sillä, missä muodossa väitetty päätös on tehty, on tehoton käsiteltävänä olevassa asiassa, koska kantajan tulisi osoittaa, että riidanalaiset kirjeet muodostavat sisältönsä perusteella päätöksen. Koska riidanalaisilla kirjeillä ei kuitenkaan ole mitään oikeusvaikutusta kantajan asemaan, niitä ei voida pitää päätöksenä. Lisäksi riidanalaisissa kirjeissä ei mainita oikeudellista perustaa, ne on lähettänyt kilpailun pääosaston yksikkö – eikä komissio kollegiona tai tähän tarkoitukseen valtuutettu komission jäsen –, ja ne on osoitettu kantajalle eikä Ruotsin kuningaskunnalle. Nämä ovat lisäosoituksia siitä, että riidanalaiset kirjeet eivät erikseen eivätkä yhdessä sisällä komission päätöstä.

26 Komissio toteaa toiseksi, että se ei ole tehnyt päätöstä eikä omaksunut lopullista kantaa. Komissio ei todennut riidanalaisissa kirjeissä, että se olisi tehnyt päätöksen asetuksen N:o 659/1999 13 artiklan tai 4 artiklan nojalla. Se, että kantaja pyysi 5.4.2006 päivätyssä kirjeessään komissiota lähettämään sille päätöksen, osoittaa, että kantaja ei pitänyt 24.3.2006 päivättyä kirjettä päätöksenä. Kirjeessä, joka oli päivätty 28.4.2006, pelkästään ilmoitettiin kantajalle, että sille ei voitu toimittaa mitään päätöstä. Nämä kaksi kirjettä, joista kumpikaan ei ole päätös, eivät voi yhdessä muodostaa päätöstä. Komissio toteaa, että jos oletetaan, että asia koskee sääntöjenvastaisia tukia, se ei ole tehnyt mitään asetuksen N:o 659/1999 4 artiklassa tarkoitetuista päätöksistä eikä se ole myöskään todennut lopullisesti, että kysymyksessä olevat toimenpiteet ovat olemassa olevia tukia. Komission yksiköt eivät menneet sitä menettelyn vaihetta pidemmälle, joka edelsi vaihetta, jolloin komission olisi pitänyt tehdä päätös. Siltä osin kuin kantaja vaikuttaa implisiittisesti myöntävän, että komissio ei ole toiminut, ja jos oletetaan, että komission olisi pitänyt toimia, kantajan olisi pitänyt nostaa laiminlyöntikanne.

27 Komissio huomauttaa kolmanneksi, että EY 230 artiklassa tarkoitettuja kumoamiskanteen kohteeksi kelpaavia ovat vain sellaiset toimenpiteet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi. Koska ei ole olemassa komission päätöstä, riidanalaisten kirjeiden lähettäminen ei ole muuttanut kantajan oikeusasemaa.

28 Kantaja katsoo, että komission esittämä oikeudenkäyntiväite on hylättävä. Oikeuskäytännöstä ilmenee, että kantelijalle lähetetty kirje, josta ilmenee valtiontukia koskeva komission lopullinen kanta, on päätös, vaikka sitä ei olisi osoitettu asianomaiselle jäsenvaltiolle. Toteamus, jonka mukaan komission yksiköt olivat tulleet siihen tulokseen, että kantelun tutkimisen jatkamiseen ei ollut riittäviä syitä, on lopullinen päätös, jolla komissio kieltäytyy aloittamasta EY 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua muodollista tutkintamenettelyä ja jolla se päättää asian käsittelyn. Riidanalaiset kirjeet muodostavat siis EY 230 artiklassa tarkoitetun kannekelpoisen toimen.

29 Kantaja toteaa, että oikeuskäytännön mukaan määritettäessä sitä, tuottaako toimi sitovia oikeusvaikutuksia ja voiko se näin ollen olla kumoamiskanteen kohteena, on tarkasteltava toimen sisältöä. Sillä, missä muodossa päätös on tehty, ei ole merkitystä. Riidanalaisiin kirjeisiin yhdessä tai erikseen sisältyy komission lopullinen kanta kantajan tekemästä kantelusta, ja ne vaikuttavat kantajan oikeusasemaan. Kantaja toteaa, että väitettyjä tukia saaneen yhtiön välittömänä kilpailijana sitä olisi ollut pidettävä asetuksen N:o 659/1999 1 artiklan h alakohdassa tarkoitettuna asianomaisena osapuolena, jolle olisi taattu EY 88 artiklan 2 kohdassa ja asetuksen N:o 659/1999 6 artiklassa tarkoitetut menettelylliset takeet, jos muodollinen tutkintamenettely olisi aloitettu.

30 Kantajan mukaan kaikki komission väitteet, jotka koskevat sitä, että kanne on jätettävä tutkittavaksi ottamatta, koskevat yksinomaan riidanalaisten kirjeiden muotoa eivätkä niiden sisältöä, eikä mikään niistä ole tehokas. On ensiksi merkityksetöntä, että riidanalaiset kirjeet lähetti komission kilpailun pääosaston erään yksikön johtaja. Koska

riidanalaisiin kirjeisiin ei sisältynyt varausta, jossa olisi todettu, että ne edustavat vain laatijansa henkilökohtaista näkemystä, niiden on katsottava ilmentävän komission kantaa ja olevan näin kannekelpoisia.

31 Komissio ei toiseksi voi väittää, että se, että riidanalaisia kirjeitä ei ollut osoitettu jäsenvaltiolle, merkitsisi, että ne eivät muodosta komission päätöstä. Kantaja muistuttaa, että oikeuskäytännön mukaan kantelijalle lähetetty kirje, josta ilmenee valtiontukia koskeva komission lopullinen kanta, voi olla kumoamiskanteen kohteena. Muussa tapauksessa kantelijalta riistettäisiin kokonaan mahdollisuus riitauttaa komission lopullinen kanta kanteluun ja komissio voisi välttää asetuksen N:o 659/1999 mukaiset velvoitteensa.

32 Kolmanneksi se, että komissio kieltäytyi lähettämästä kantajalle päätöksen jäljennöstä, vahvisti kantajan mukaan sen, että 24.3.2006 päivätty kirje oli komission lopullinen kanta. Koska kantajan ei ollut mahdollista saada lisäperusteluja, sen ainoa mahdollinen keino oli riitauttaa riidanalaisiin kirjeisiin sisältyvä päätös. Kantaja korostaa lisäksi, että riidanalaisiin kirjeisiin sisältyvä varovainen kielenkäyttö osoittaa, että komissio oli epävarma kysymyksessä olevien toimenpiteiden luokittelusta ja niiden soveltuvuudesta yhteismarkkinoille, minkä olisi pitänyt johtaa muodollisen tutkintamenettelyn aloittamiseen. Komissio ei olisi tyytynyt toteamaan, että ei ollut riittäviä syitä ottaa kantaa asiaan, kuten se olisi tehnyt asetuksen N:o 659/1999 20 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun epämuodollisen ilmoituksen osalta. Riidanalaisten kirjeiden sisältö paljastaa niiden varovaisesta kielenkäytöstä huolimatta, että komissio on omaksunut selvän ja lopullisen kannan vastaukseksi kantajan kanteluun.

33 Riidanalaisia kirjeitä ei myöskään voida pitää valmistelevina toimina, koska niiden sisällöstä ilmenee, että komissio ei aikonut ryhtyä muihin toimenpiteisiin kantelussa

tarkoitettujen tukien tutkimisen osalta. Valtiontukien alalla kantelijoille tunnustetuista menettelyllisistä takeista tulisi täysin hyödyttömiä, jos komissio saisi immuniteetin pelkästään sillä perusteella, että se päätöksissään muotoilee sanansa varovasti.

34 Lopuksi käsiteltävänä olevassa asiassa pitäisi hylätä komission väite, jonka mukaan sen vuoksi, että ei ole olemassa päätöstä, kantajan olisi pitänyt nostaa laiminlyöntikanne. Oikeuskäytännöstä ilmenee, että tällaista kannetta ei voida nostaa, kun komissio on ottanut selvän ja nimenomaisen kannan kanteluun. Koska EY 230 ja EY 232 artikla muodostavat yhden ja saman oikeussuojakeinon, on toimi, joka tulee riitauttaa, se, johon sisältyy komission kanta, minkä vuoksi tämä kumoamiskanne on asianmukainen keino.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

35 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraa, ettei se, että yhteisöjen toimielin on lähettänyt kirjeen vastaanottajalle vastaukseksi tämän tekemään kysymykseen, riitä siihen, että kirje katsottaisiin EY 230 artiklassa tarkoitetuksi päätökseksi, minkä johdosta asiassa voitaisiin nostaa kumoamiskanne (asia T-277/94, AITEC v. komissio, tuomio 22.5.1996, Kok., s. II-351, 50 kohta; asia T-154/94, CSF ja CSME v. komissio, tuomio 22.10.1996, Kok., s. II-1377, 51 kohta ja asia T-130/02, Kronoply v. komissio, määräys 5.11.2003, Kok., s. II-4857, 42 kohta).

36 Niin ikään vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ainoastaan toimenpiteet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi, ovat toimia, jotka voivat olla EY 230 artiklassa tarkoitetun kumoamiskanteen kohteena (asia 60/81, IBM v. komissio, tuomio 11.11.1981, Kok., s. 2639, Kok. Ep. VI, s. 231, 9 kohta; asia T-351/02, Deutsche Bahn v. komissio, tuomio 5.4.2006, Kok., s. II-1047, 35 kohta ja edellä 35 kohdassa mainittu asia Kronoply v. komissio, määräyksen 43 kohta).

37 Sen ratkaisemiseksi, onko tietyllä toimella tai päätöksellä tällaisia vaikutuksia, on tutkittava sen asiasisältöä (edellä 35 kohdassa mainittu asia Kronoply v. komissio, määräyksen 44 kohta). Sitä vastoin toimen tai päätöksen muodolla ei lähtökohtaisesti ole merkitystä, kun arvioidaan kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamista (ks. vastaavasti edellä 36 kohdassa mainittu asia IBM v. komissio, tuomion 9 kohta).

38 Tältä osin on palautettava mieleen, että vaikka päätöksen, jolla lopetetaan sen tutkiminen, onko tukitoimenpide yhteensopiva EY:n perustamissopimuksen kanssa asetuksen N:o 659/1999 4 artiklassa tarkoitetuin tavoin, adressaatti on aina asianomainen jäsenvaltio, kantelijalle osoitettu ilmoitus voi heijastaa tällaisen päätöksen sisältöä, vaikka sitä ei olisi lähetetty asianomaiselle jäsenvaltiolle (asia T-182/98, UPS Europe v. komissio, tuomio 30.9.1999, Kok., s. II-2857, 38 kohta).

39 On ensiksi palautettava mieleen valtiontukia koskeviin kanteluihin sovellettava järjestelmä, sellaisena kuin siitä säädetään asetuksessa N:o 659/1999.

40 Kun komissio on asetuksen N:o 659/1999 10 artiklan 1 kohdan mukaisesti tutkinut väitettyä sääntöjenvastaista tukea koskevat tiedot, sen on, siltä osin kuin kysymys on sääntöjenvastaisista tuista, saman asetuksen 13 artiklan mukaisesti päätettävä alustava tutkintavaihe tekemällä päätös saman asetuksen 4 artiklan mukaisesti.

41 Tämän asetuksen N:o 659/1999 4 artiklan mukaisen päätöksen tekemistä koskevan mahdollisuuden ohella komissiolla ei silloin, kun sen käsiteltäväksi on saatettu tietoja, jotka koskevat valtiontuen mahdollista olemassaoloa, ole muuta vaihtoehtoa kuin ilmoittaa asianomaisille osapuolille saman asetuksen 20 artiklan 2 kohdan toisen virkkeen mukaisesti, että ”sillä ei saamiensa tietojen perusteella ole riittävää syytä ottaa kantaa asiaan” (edellä 36 kohdassa mainittu asia Deutsche Bahn v. komissio, tuomion 43 kohta).

42 Oikeuskäytännöstä ilmenee, että sen arvioimiseksi, onko kantelijalle vastauksena tämän esittämään kanteluun lähetetty kirje kannekelpoinen toimi, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on riidanalaisen toimen asiasisällön perusteella määritettävä, merkitseekö se mainitun asetuksen 4 artiklassa tarkoitettua päätöstä vai onko siinä kyse ainoastaan saman asetuksen 20 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä säädetyn kaltaisesta epämuodollisesta ilmoituksesta (ks. vastaavasti edellä 36 kohdassa mainittu asia Deutsche Bahn v. komissio, tuomion 44 kohta).

43 Valtiontukien alalla kanteluihin sovellettavasta menettelystä, sellaisena kuin siitä säädetään asetuksessa N:o 659/1999 ja erityisesti sen 20 artiklan 2 kohdassa, ilmenee, että vaikka komissio on velvollinen tutkimaan viipymättä sellaiset tiedot oletetusta sääntöjenvastaisesta tuesta, jotka sille on toimittanut kolmas kantelun välityksin, se ei sitä vastoin ole velvollinen tekemään kyseisen asetuksen 4 artiklassa tarkoitettua päätöstä vastauksena kuhunkin kanteluun.

44 Komission velvollisuus tehdä päätös vastauksena kanteluun koskee vain asetuksen N:o 659/1999 13 artiklassa tarkoitettua tilannetta. Saman asetuksen 20 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä säädetään, että jos komissio katsoo, että sillä ei ole riittävää syytä ottaa kantaa asiaan, se voi tyytyä ilmoittamaan tästä kirjeitse kantelijalle. Tilanne on tällainen erityisesti silloin, kun asetuksen N:o 659/1999 13 artiklaa ei voida soveltaa sen vuoksi, että kantelu ei koske sääntöjenvastaista tukea vaan tosiasiallisesti olemassa olevaa tukea.

45 Sen ratkaisemiseksi, onko käsiteltävänä oleva kanne otettava tutkittavaksi, on tarkasteltava, seuraako riidanalaisten kirjeiden asiasisällöstä, että niitä voidaan pitää asetuksen N:o 659/1999 4 artiklassa tarkoitettuna päätöksenä, jonka tosiasiallisena adressaattina on asianomainen jäsenvaltio ja joka vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi.

46 Ensiksi on syytä tarkastella riidanalaisten kirjeiden sisältöä.

47 Asian käsittelystä vastuussa olevan komission yksikön johtaja ilmoitti kantajalle 24.3.2006 päivätyllä kirjeellä katsovansa, että kantelun tutkimisen jatkamiseen ei ollut riittäviä syitä. Hän korosti, että kantelu oli tutkittu tarkasti.

48 On aivan ensiksi todettava, että kun asian käsittelystä vastaavan komission yksikön johtaja totesi 24.3.2006 päivätyn kirjeen kolmannen kappaleen ensimmäisessä osassa, että Stockholm Card -korttiin ja hotellihuoneiden varaukseen liittyvä toiminta (pysäköintipaikkoja lukuun ottamatta) oli toteutettu markkinaehdoin, hän totesi, että näitä toimintoja ei siis ollut rahoitettu kantelussa ilmoitetuilla tuilla. Näin tehdessään hän ei todennut, että kantelussa ilmoitetut tuet eivät olisi täyttäneet edellytyksiä, joiden perusteella ne olisi voitu luokitella EY 87 artiklassa tarkoitetuksi valtiontueksi. Tästä 24.3.2006 päivätyn kirjeen kolmannen kappaleen ensimmäisestä osasta ei näin ollen voida päätellä, että komissio olisi vahvistanut, että kantelussa tältä osin ilmoitetut tuet eivät ole valtiontukia.

49 Asian käsittelystä vastaavan komission yksikön johtaja totesi sitten 24.3.2006 päivätyn kirjeen kolmannen kappaleen toisessa osassa, että siltä osin kuin kysymys on SVB:n tiettyjen pysäköintipaikkojen ilmaiskäytöstä voidaan todeta, että kysymyksessä ei ole kauppaan vaikuttaminen ja että koska joka tapauksessa tämä tuki sisältyi Stockholm Card -korttiin jo ennen vuotta 1995, toisin sanoen ennen kuin Ruotsi liittyi Euroopan unioniin, se on olemassa oleva tuki. Hän totesi 24.3.2006 päivätyn kirjeen neljännessä kappaleessa, että SVB:n muut toiminnat näyttivät kuuluvan yleisiin taloudellisin tarkoituksiin liittyviä palveluja sääntelevien säännösten alaan ja että siinä tapauksessa, että niiden rahoitus katsottaisiin valtiontueksi, tällaista tukea oli kuitenkin myönnetty samoin edellytyksin jo paljon ennen vuotta 1995, minkä vuoksi se on olemassa oleva tuki. Tästä seuraa, että koska asian käsittelystä vastaavan komission yksikön johtaja katsoi, että kantelussa ilmoitetut tuet olivat olemassa olevia tukia, hän ei ryhtynyt valtiontuen luokittelun perusteellisempaan tutkintaan.

50 Asian käsittelystä vastaavan komission yksikön johtaja totesi yhteenvetona, että kantelun tutkiminen oli osoittanut, että ilmoitetut tuet olivat olemassa olevia tukia eivätkä sääntöjenvastaisia tukia.

51 Asian käsittelystä vastaavan komission yksikön johtaja totesi 28.4.2006 päivätyssä, kantajan 5.4.2006 päivättyyn kirjeeseen vastauksena toimitetussa kirjeessä, että kantelussa ilmoitetut toimenpiteet eivät olleet sääntöjenvastaista tukea ja että tämän vuoksi kantajalle ei voitu toimittaa päätöstä asetuksen N:o 659/1999 20 artiklan mukaisesti.

52 Kirjeestä, joka on päivätty 28.4.2006, samoin kuin 24.3.2006 päivätyn kirjeen asiasisällöstä ilmenee selvästi, että komissio katsoi asianomaisen jäsenvaltion sille toimittamien tietojen alustavan tutkinnan perusteella, että kantelussa ilmoitetut toimenpiteet eivät olleet asetuksen N:o 659/1999 1 artiklan f alakohdassa tarkoitettua sääntöjenvastaista tukea. Komissio tyytyi riidanalaisissa kirjeissä ilmoittamaan kantajalle, että ensimmäisen väliaikaisen arvion perusteella kantelussa ilmoitetut tuet olivat olemassa olevia tukia, joihin sovelletaan EY 88 artiklan 1 kohdan mukaista menettelyä.

53 On lisäksi todettava, että vaikka komissio olisi todennut 24.3.2006 päivätyn kirjeen kolmannen kappaleen ensimmäisessä osassa, että Stockholm Card -korttiin ja hotellihuoneiden varaukseen liittyvä toiminta oli rahoitettu kantelussa ilmoitetuilla tuilla, tämä ei muuttaisi sen päätelmää, jonka mukaan nämä tuet olivat olemassa olevia tukia sen vuoksi, että niitä tukia oli maksettu jo pidempään kuin vuodesta 1995 lukien.

54 Näin ollen riidanalaisten kirjeiden asiasisällöstä ilmenee, että komissio päätti olla ryhtymättä toimenpiteisiin kantelun johdosta sen vuoksi, että kysymyksessä olevat tuet olivat olemassa olevia tukia.

55 Tältä osin komissio ei voinut istunnossa pätevin perustein väittää yhtäältä, että se ei voinut ymmärtää riidanalaisia kirjeitä, ja toisaalta, että koska sen 24.3.2006 päivätty kirje oli muotoiltu epämääräisesti, sen perusteella vaikutti siltä, että komission yksikkö ei ollut esittänyt mitään syitä sille, että se ei jatkanut kantelun tutkimista.

56 Toiseksi on tutkittava, voidaanko riidanalaisia kirjeitä, siltä osin kuin niissä luokitellaan kantelussa ilmoitetut tuet olemassa oleviksi tuiksi, pitää päätöksenä, joka vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi.

57 Tältä osin on muistettava, että olemassa olevien tukien alalla aloitteen tekeminen on yksin komission tehtävänä (asia C-44/93, Namur-Les assurances du crédit, tuomio 9.8.1994, Kok., s. I-3829, 11 kohta). Sen toimivallan rajoissa, joka komissiolla on olemassa olevien tukien jatkuvan valvonnan osalta, komissiota ei voida kantelun avulla pakottaa antamaan jäsenvaltiolle suositusta, jossa se ehdottaa aiheellisia toimenpiteitä asetuksen N:o 659/1999 18 artiklan mukaisesti (ks. vastaavasti asia T-330/94, Salt Union v. komissio, tuomio 22.10.1996, Kok., s. II-1475, 33–35 kohta).

58 Oikeuskäytännöstä ilmenee lisäksi, että jos jäsenvaltion toimittamien tietojen perusteella voidaan väliaikaisen arvioinnin yhteydessä ajatella, että on luultavaa, että kyseessä olevat toimenpiteet ovat olemassa olevia tukia, komission on käsiteltävä niitä EY 88 artiklan 1 ja 2 kohdassa määrätyssä menettelyssä. Jos jäsenvaltion ilmoittamat seikat eivät sitä vastoin mahdollista tällaisen väliaikaisen päätelmän tekemistä tai jos jäsenvaltio ei ilmoita mitään tällaisia seikkoja, komission on käsiteltävä näitä toimenpiteitä tämän saman artiklan 3 ja 2 kohdassa määrätyssä menettelyssä (asia C-400/99, Italia v. komissio, tuomio 10.5.2005, Kok., s. I-3657, 55 kohta).

59 On lisäksi todettava, että asetuksen N:o 659/1999 17–19 artiklan mukaisessa olemassa oleviin tukiin sovellettavassa menettelyssä ei säädetä sellaisesta asianomaisille jäsenvaltiolle osoitettavasta päätöksestä, jonka komissio voi tehdä alustavan tutkinta-vaiheen päättyessä.

60 Tästä seuraa, että kantelija ei voi komissiolle osoitetulla kantelulla pakottaa tätä arvioimaan olemassa olevan tuen soveltuvuutta yhteismarkkinoille. Jos komissio katsoo alustavan arvioinnin perusteella, että kantelu ei koske sääntöjenvastaisia tukia vaan olemassa olevia tukia, sillä ei ole velvollisuutta osoittaa asetuksen N:o 659/1999 4 artiklassa tarkoitettua päätöstä asianomaiselle jäsenvaltiolle eikä sitä voida pakottaa aloittamaan EY 88 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua menettelyä.

61 Käsiteltävänä olevassa asiassa on palautettava mieleen, että komissio tuli riidanalaisissa kirjeissä siihen tulokseen, että kantelussa ilmoitetut tuet olivat olemassa olevia tukia. Tästä seuraa, että koska asetuksen N:o 659/1999 sääntöjenvastaisia tukia koskeva 13 artikla ei ollut sovellettavissa, komissio ei voinut tehdä asetuksen N:o 659/1999 4 artiklassa tarkoitettua päätöstä. Se saattoi siis vastauksena kantajan kanteluun ilmoittaa vain, että ei ollut riittäviä syitä ottaa kantaa asiaan asetuksen N:o 659/1999 20 artiklan 2 kohdan toisen virkkeen mukaisesti.

62 Riidanalaisista kirjeistä ilmenee lisäksi, että komissio päätyi kantelussa ilmoitettujen tukien väliaikaisen arvioinnin perusteella toteamaan, että EY 88 artiklan 1 kohdan mukainen menettely oli sovellettavissa sen vuoksi, että kysymyksessä olivat olemassa olevat tuet. Näin ollen toisin kuin kantaja väittää, riidanalaiset kirjeet eivät muodosta päätöstä asian käsittelyn lopettamisesta sillä perusteella, että tuet eivät olleet valtiontukia.

63 Edelleen toisin kuin kantaja väittää, riidanalaiset kirjeet eivät myöskään merkitse kieltäytymistä EY 88 artiklan 2 kohdan mukaisen muodollisen tutkintamenettelyn aloittamisesta. On todettava, että komissio ei edes olisi voinut aloittaa tätä menettelyä, koska sen suorittamassa alustavassa tutkinnassa oli ilmennyt, että kysymyksessä olevat tuet olivat olemassa olevia tukia (ks. vastaavasti asia C-47/91, Italia v. komissio, tuomio 5.10.1994, Kok., s. I-4635, Kok. Ep. XVI, s. I-147, 24 kohta ja edellä 35 kohdassa mainittu asia CSF ja CSME v. komissio, tuomion 49 kohta).

64 On lisättävä, että olisi valtiontukien valvontamenettelyn rakenteen vastaista katsoa, että kun komissio ilmoittaa kantelijalle, että tämän kantelu koskee olemassa olevaa tukea, se tekee välttämättä asetuksen N:o 659/1999 4 artiklassa tarkoitetun päätöksen. Tällainen ratkaisu merkitsisi, että kun komission käsiteltäväksi saatetaan olemassa olevaa tukea koskeva kantelu, sillä olisi velvollisuus tutkia tuen soveltuvuus yhteismarkkinoille. Kuten edellä 57 kohdassa on todettu, EY 88 artiklan 1 kohdan mukaisesti aloite olemassa olevien tukien jatkuvan valvontamenettelyn aloittamiseen on kuitenkin yksin komissiolla.

65 Kun näin ollen komissio on katsonut, että kantelussa ilmoitetut tuet olivat olemassa olevia tukia, se on oikein perustein todennut 28.4.2006 päivätyssä kirjeessä, että se ei voinut toimittaa kantajan 5.4.2006 päivätyssä kirjeessään pyytämää jäljennöstä päätöksestä asetuksen N:o 659/1999 4 artiklassa tarkoitetuin tavoin.

66 Lisäksi on muistettava, että oikeuskäytännössä on katsottu, että olemassa olevien tukien järjestelmän täytäntöönpano voi jatkua niin kauan kuin komissio ei ole todennut sen olevan yhteismarkkinoille soveltumaton (asia C-387/92, Banco Exterior de España, tuomio 15.3.1994, Kok., s. I-877, 20 kohta ja asia T-276/02, Forum 187 v. komissio, tuomio 2.6.2003, Kok., s. II-2075, 48 kohta).

67 Oikeuskäytännöstä ilmenee myös, että jos komissio päättää käsitellä kyseistä toimenpidettä voimassa olevien tukien jatkuvaa valvontaa koskevassa menettelyssä,

oikeudellinen tilanne ei muutu, ennen kuin asianomainen jäsenvaltio mahdollisesti hyväksyy aiheellisia toimenpiteitä koskevat ehdotukset tai ennen kuin komissio tekee asiassa lopullisen päätöksen (asia C-400/99, Italia v. komissio, tuomio 9.10.2001, Kok., s. I-7303, 61 kohta).

68 Riidanalaisilla kirjeillä – siltä osin kuin niissä luokitellaan kantelussa ilmoitetut tuet olemassa oleviksi tuiksi – ei näin ollen ole sellaisen päätöksen ominaisuuksia, jolla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin.

69 Tätä päätelmää ei horjuta se 24.3.2006 päivättyyn kirjeeseen sisältyvä seikka, jonka mukaan kantelussa ilmoitetut ja olemassa oleviksi luokitellut tuet ovat ”joka tapauksessa yhteismarkkinoille soveltuvia”. Kuten komissio myös toteaa tässä kirjeessä, kysymys on yhtäältä siitä, että kantelijalle ilmoitetaan, että tällä hetkellä ei ole tarkoitus aloittaa EY 88 artiklan 1 kohdan mukaista menettelyä, mikä edellä 57 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan on yksin komission aloitteen varassa. Toisaalta edellä 66 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan tällaisella tiedolla ei ole sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin.

70 Edellä esitetystä seuraa, että riidanalaisia kirjeitä on pidettävä asetuksen N:o 659/1999 20 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä tarkoitettuna epämuodollisena ilmoituksena, jonka sisältö ei heijasta saman asetuksen 4 artiklassa tarkoitettua päätöstä. Riidanalaiset kirjeet eivät siis muodosta EY 230 artiklassa tarkoitettua kannekelpoista tointa.

71 On syytä muistaa, että komissiolla ja kansallisilla tuomioistuimilla on toisiaan täydentävät ja erilliset roolit sen valvonnassa, noudattavatko jäsenvaltiot niille EY 87 ja EY 88 artiklassa asetettuja velvoitteita. Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on turvata oikeudet, joita yksityisillä oikeussubjekteilla on EY 88 artiklan 3 kohdan viimeisen virkkeen sisältämän kiellon välittömän oikeusvaikutuksen nojalla. Asia

voidaan siis saattaa kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi valtiontuen sääntöjenvastaisuuden toteamiseksi ja sen määräämiseksi palautettavaksi.

72 Käsiteltävänä olevan kanteen tutkimatta jättäminen ei näin ollen poista kantajalta mahdollisuutta saattaa kysymyksessä olevan tuen sääntöjenmukaisuutta tuomioistuimen suorittaman valvonnan piiriin. Kansallisten tuomioistuinten on taattava, että EY 88 artiklan 3 kohdan viimeisen virkkeen rikkomisesta tehdään kaikki päätelmät niiden kansallisen lainsäädännön mukaisesti sekä tukitoimenpiteiden toteuttamista koskevien toimien pätevyyden osalta että tämän määräyksen vastaisesti myönnetyn rahallisen tuen takaisin perimisen osalta (ks. asia C-354/90, Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires ja Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon, C-354/90, tuomio 21.11.1991, Kok., s. I-5505, Kok. Ep. XI, s. I-495, 12 kohta ja asia C-199/06, CELF ja ministre de la Culture et de la Communication, tuomio 12.2.2008, Kok., s. I-469, 41 kohta).

73 Lisäksi kantajan vaatimus siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on määrättävä komissio aloittamaan muodollinen tutkintamenettely, on jätettävä tutkimatta, kun otetaan huomioon, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 230 artiklaan perustuvan kumoamiskanteen yhteydessä yhteisöjen tuomioistuinten toimivalta rajoittuu riidanalaisen toimen laillisuusvalvontaan ja että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voi toimivaltansa rajoissa osoittaa määräyksiä yhteisön toimielimille (asia C-5/93 P, DSM v. komissio, tuomio 8.7.1999, Kok., s. I-4695, 36 kohta ja asia T-145/98, ADT Projekt v. komissio, tuomio 24.2.2000, Kok., s. II-387, 83 ja 84 kohta).

74 Kaiken edellä esitetyn perusteella kanne on jätettävä kokonaisuudessaan tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

75 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission vaatimuksen mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(ensimmäinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Julistettiin Luxemburgissa 9 päivänä kesäkuuta 2009.

Allekirjoitukset